

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 5 decembrie 2015, ora 19³⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **1 Ioan 2:21-27**: „...Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl. Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl. Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică. V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea”.

Fiți bineveniți cu toții în Numele scump al iubitului nostru Domn. Dorim tuturor celor ce sunt în legătură directă ca ei să nu fie conectați doar acustic, ci să fie conectați prin Duhul lui Dumnezeu, așa cum am auzit înainte: după cum ne învață ungerea Lui. Așa este adevărat și corect înaintea lui Dumnezeu. Ungerea Duhului Sfânt s-a odihnit peste Cel Uns și apoi a venit peste Biserică și așa cum a fost învățat la început așa se învață acum la sfârșit; dar aceasta doar în Biserica Dumnezeului Celui viu, cu aceia care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Toți ceilalți vor umbla mai departe pe căile lor proprii. Doar aceia care, cu adevărat, au primit har înaintea lui Dumnezeu în acest timp vor recunoaște făgăduințele, le vor crede și vor primi Cuvântul care apoi le este descoperit.

Cu adevărat a fost un Cuvânt de introducere foarte puternic. Dumnezeu ni S-a descoperit ca Tată în Fiul Său născut. Fiul n-a fost născut de Tatăl cândva în veșnicie, cum este scris în crezul niceean și în toate catehismele. Fiul este descoperirea lui Dumnezeu în trup, Emanuel – Dumnezeu este cu noi. La început a fost Cuvântul și

Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Dumnezeu ne-a dăruit mare har ca să credem ceea ce a fost vestit la început. De fiecare dată repetăm: noi suntem atât de aproape de revenirea Domnului! Credeți-mă, prima și ultima predică trebuie să fie la fel, începutul și sfârșitul trebuie să fie la fel, totul trebuie să fie restituit, adus înapoi în starea originală înaintea lui Dumnezeu.

Dragi frați și surori, pur și simplu sunt copleșit de ceea ce a făcut Dumnezeu în acest an. Am scris pe scurt în scrisoarea circulară, am luminat puțin cei cincizeci de ani care au trecut și am spus în simplitate că Dumnezeu, în credincioșia Lui, S-a îngrijit ca noi să avem totul. Înainte, când fratele Etienne Genton, împreună cu fratele Miskys, au venit în birou, fratele Etienne mi-a spus: „Frate Frank, acum șase zeci de ani noi amândoi l-am auzit pe fratele Branham”. El în Lausanne, Elveția, iar eu în Karlsruhe, Germania; el avea 12 ani, iar eu aveam 22, dar noi ne aducem aminte foarte bine de ceea ce au văzut ochii noștri și de ceea ce au auzit urechile noastre cu privire la Cuvântul vieții. Aceasta nu doar o spunem, ci dăm mărturie înaintea Dumnezeului atotputernic, că Domnul Dumnezeu duce la încheiere planul Său de mântuire în timpul nostru, ultimii sunt chemați afară și își trăiesc pregătirea. În mod deosebit în acest an Dumnezeu a deschis uși noi, fie în Abu Dhabi, fie în Pakistan, în întregul Golf Persic și El a călăuzit într-un mod minunat. Cine m-ar fi invitat pe mine în Dubai, într-un loc sau altul? Dumnezeu a dăruit har ca ușile să se deschidă până la marginile pământului și astfel să se împlinească Scriptura în timpul nostru.

Pe lângă aceasta doresc să citesc cele două versete biblice care vorbesc despre sfârșitul timpului. Gândiți-vă că Domnul S-a îngrijit ca atunci să fie scris ceea ce trebuie să știm noi acum.

Citim 1 Petru 4:7-11: *„Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți, dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca*

în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin". Un cuvânt puternic care ne este adresat nouă.

Acum îmi amintesc că n-am dat nicio mărturie despre ultima călătorie misionară din noiembrie. Dumnezeu a dăruit atât de mult har și în Cuba. Fratele nostru Erwin Pacheco traduce în limba spaniolă. Este puternic cum Dumnezeu deschide inimile și avem libertate pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. În Havana noi am trăit o minune pe care voi sigur ați auzit-o fiindcă am amintit-o deja în Zürich. Mai întâi am așteptat cinci ore ca să decolăm. Apoi când avionul atinsese viteza necesară pentru decolare, a trebuit trasă maneta de urgență. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viață. Dați-vă odată seama că aceasta s-ar fi întâmplat în aer după ce avionul ar fi decolat. Dar Dumnezeu ne-a dăruit har. Avionul atinsese viteza maximă când trebuia să decoleze, dar a început să se frâneze. Toți pasagerii am rămas în viață, a trebuit să ne întoarcem în terminal și apoi cinci ore mai târziu am putut continua călătoria. Suntem mulțumitori din inimă că Dumnezeu a călăuzit lucrurile în felul acesta. Apoi a trebuit să mă gândesc la octombrie 1976 când Domnul mi-a poruncit să anulez călătoria planificată în India, atunci când 96 de pasageri, după decolarea avionului, au ars în flăcări. În toate ziarele din țară a fost scris despre aceasta, iar numele meu era pe lista pasagerilor decedați. Din Bonn ne-a sunat cineva la Krefeld și ne-a dat vestea: „Misionarul dvs. Ewald Frank se află pe lista celor care și-au pierdut viața în flăcări”. Eu stăteam în birou și am fost chemat la telefon. Domnul este credincios. Lui Îi dăm toată cinstea.

Fie ca fratele nostru Erwin Pacheco să fie binecuvântat. El se va întoarce în Cuba. Apoi am avut adunări puternice în Peru și interviuri la televiziune și la radio. Oamenii au venit să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Încoronarea călătoriei a avut loc în Brazilia, unde Dumnezeu a dăruit har peste înțelegere și rugăciuni și noi am văzut masele de oameni care prin harul lui Dumnezeu au primit cu toată inima mărturia noastră. Și pentru aceasta Îi suntem foarte mulțumitori Domnului. Fratele Claudio Miskys a tradus din engleză în portugheză. Noi suntem mulțumitori pentru toți frații noștri și pentru toate limbile. Când am mai auzit că predica pe care am ținut-o în Goiânia, Brazilia, a

fost tradusă direct în limba română și în alte limbi, dacă mă gândesc că au fost 631 de conexiuni în direct ca să asculte vestirea Cuvântului! Dragi frați și surori, este puternic ceea ce face Dumnezeu la ora actuală și aceasta aparține de împlinirea Cuvântului din Matei 24:14.

În 1 Petru 4 am citit că „*Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape*”. Dar în Matei 24:14 Domnul nostru ne-a spus clar când va veni sfârșitul; și va veni cu adevărat. În Matei 24 putem începe de la vers. 11: „*Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți*”. Vedeți voi cât de important a fost cuvântul de introducere? Așa cum la început ungerea s-a odihnit peste apostoli, care ne-au propovăduit Cuvântul, tot așa ungerea se odihnește astăzi peste noi. Chiar dacă apar proroci mincinoși și hristoși falși, aceasta aparține de cursul evenimentelor timpului de sfârșit. Dar Dumnezeu are o turmă chemată afară care stă sub inspirația și călăuzirea Duhului Sfânt. Aici este scris, în mod deosebit în vers. 14: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea*”. Nu în două, trei țări, ci va fi propovăduită ca mărturie tuturor neamurilor. Apoi, după ce acest mesaj divin de mântuire, această Evanghelie va fi propovăduită tuturor neamurilor, atunci va veni sfârșitul.

Noi am mai spus că niciodată n-au fost posibilitățile pe care le avem astăzi la dispoziție. Dați-vă seama, în Noua Zeelandă, astăzi în Auckland frații sunt în legătură directă cu vestirea. Dumnezeu să-i binecuvânteze! Am putea merge mai departe până la Honolulu, Alaska și Edmonton; pretutindeni, pe întregul pământ, oamenii pot asculta. Scriptura se împlinește cu adevărat în fața ochilor noștri.

Când această Evanghelie, Evanghelia deplină, mântuirea deplină va fi propovăduită tuturor neamurilor, limbilor și națiunilor, atunci va veni sfârșitul. Cu adevărat suntem foarte aproape de sfârșit, noi vedem aceasta în tot ceea ce se întâmplă la ora actuală în întreaga lume. În niciun an nu s-au întâmplat atâtea evenimente ca în acest an. Mugetul neamurilor și tot ceea ce se întâmplă, așa cum este scris în Isaia 17 și în Luca 21:25. Neamurile sunt tulburate. Noi vedem, auzim totul și știm că Domnul nostru a spus de repetate ori: „*Când voi veți vedea toate aceste lucruri întâmplându-se, atunci ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea trupurilor voastre se apropie*”.

Dragi frați și surori, iubiți prieteni, știți voi că tema principală este pregătirea Miresei Mielului? Permiteți-mi ca astăzi s-o spun cu toată claritatea în Numele Domnului: noi toți avem nevoie în mod personal de toate trăirile mântuitoare care ne sunt spuse în Sfânta Scriptură. Duhul lui Dumnezeu trebuie să vină asupra noastră, să ne convingă de păcat, de neprihănire și de judecată, așa cum este scris în Ioan 16:8: „*Când Duhul adevărului va veni, ne va deschide ochii, ne va dovedi în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata*”. Același Duh ne va călăuzi spre pocăință, într-o rupere interioară și vom putea striga: „Doamne, am alergat pe căile proprii și am încălcat Cuvântul Tău. Sunt vinovat. Te rog iartă-mă! Doamne, dăruiește-mi har!”.

Dragi frați și surori, mai ales voi tinerilor care sunteți azi aici, noi avem nevoie de trăirile noastre mântuitoare, avem nevoie de o pocăință personală. Duhul Lui trebuie să dea mărturie duhului nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și apoi nașterea din nou din Cuvânt și din Duh. Nu doar să primim iertarea prin Sângele Mielului, ci viața nouă, divină trebuie să intre în inima și în viața noastră. Noi am acceptat și am primit aceasta prin credință. Noi știm ce s-a întâmplat prin Sângele Mielului, prin Sângele Noului Legământ. Iertarea, împăcarea, harul și mântuirea ne-au fost dăruite. La fel de bine știm că Domnul nostru a spus: „*Voi trebuie să vă nașteți din nou. Altfel, nu veți putea vedea Împărăția lui Dumnezeu*”. Apoi noi am recunoscut că sămânța divină a Cuvântului a fost semănată în inima noastră.

Așa cum în sfera naturală o naștere pământească nu are loc prin bătaia vântului, ci doar atunci când are loc o unire prin dragoste, tot așa este și în domeniul duhovnicesc. „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...*” (Ioan 3:16). Golgota este dovada dragostei divine pentru noi. El a plătit prețul pentru noi, ne-a răscumpărat, El ne-a lăsat Cuvântul Său, ca noi să-l primim ca sămânță divină. Apoi Duhul Sfânt vine peste noi pentru ca viața divină nouă să iasă la iveală din noi.

Sunt câteva versete puternice pe care le-am putea citi unele după altele și să știm că Domnul ne-a dăruit har și ne-a deschis inimile. Așa cum este scris în Matei 13, Domnul a dăruit har ca să acceptăm și să primim ceea ce ne-a dăruit El. În Matei 13 avem făgăduința pe care am primit-o de la Domnul.

Matei 13:11: „*Isus le-a răspuns: «Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat»*”. Cui i-a fost dat? Acelora care au crezut, care au primit. Nu aceleora care au știut-o mai bine și s-au împotrivit. Ci aceleora care au auzit Cuvântul Domnului și l-au crezut. Aici, mai ales începând cu vers. 13, este scris: „*De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg*”. De aceea a întrebat Domnul: „*Ați înțeles voi totul?*”. Ei au ochi și privesc, au urechi care aud, dar ei nu văd și n-auz.

Apoi vers. 14: „*Și cu privire la ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: «Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea»*”. Închipuiți-vă, dați-vă odată seama: să auzi și să privești și totuși să nu înțelegi!

Apoi de la vers. 15-16: „*Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu* („să se pocăiască” – lb. germ.), *și să-i vindec...*”.

Numai dacă ne pocăim, dacă ne întoarcem la Dumnezeu, dacă Îl credem putem fi vindecați în interiorul și exteriorul nostru, așa cum este scris aici: „*ca să-i vindec*”.

Să citim încă o dată ultima parte a vers. 15: „*să se întoarcă la Dumnezeu* („să se pocăiască” – lb. germ.), *ca să-i vindec*”. Apoi, celor ce s-au pocăit le spune: „*Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*” (vers. 16). Puternic!

Dragi frați și surori, acest fapt nu este un privilegiu pe care ni l-am închipuit sau inventat. Dumnezeu a călăuzit în felul acesta. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și este demn de crezare. Cine nu-l crede, nu i se poate descoperi.

Așa cum s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos. Permiteți-mi să citesc locurile paralele ca s-o înțelegem; din Luca 1. La prima venire a lui Hristos era necesar să auzi glasul celui ce strigă în pustiu, pentru că Ioan avea o chemare și o trimitere divină, el fiind făgăduit de Dumnezeu ca să întoarcă inimile părinților la copii. Dragi frați și surori, cum este în timpul nostru? Nu este vorba ca doar să citim un verset biblic și apoi să vorbim despre acel verset. Ci este vorba ca să

fie citite versetele corespunzătoare care au fost date dinainte de Dumnezeu pentru timpul nostru.

Așa cum este scris aici în Luca 1, mai ales vers. 16 și 17, despre slujba lui Ioan Botezătorul: „*El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor*”. Cărturarii aveau răstălmăcirile lor și au trecut pe lângă ceea ce făcea Dumnezeu în timpul lor, dar atunci sosise timpul ca el să întoarcă pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor, la Cuvânt, la făgăduințele Sale, așa cum este scris aici. Cu privire la Ioan Botezătorul este scris în vers. 17: „*Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*”. Acesta a fost scopul trimiterii divine. Așa a fost făgăduit în Isaia 40 și în Mal. 3. Aici ne este spus că țința acestei trimiteri a fost ca mulți din fiii lui Israel să se întoarcă la Domnul Dumnezeu lor și Domnului să-I fie gătit un norod bine pregătit.

Același scriitor Luca a putut scrie în cap. 3, unde de asemenea ne este dată o mărturie a ceea ce s-a întâmplat în acel timp. În Luca 3:3 este scris: „*Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor*”. Așa cum este scris în Ioan 1:29, atunci Ioan a direcționat, a indicat spre: „*Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!*”. Dar aici în Luca 3:3 accentul este pus pe botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor.

Citim Luca 3:4: „*După cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: «Iată glasul celui ce strigă în pustiu: «Pregățiți calea Domnului, neteziți-I cărările»*”. Pe lângă aceasta citesc și Luca 3:16, unde prin Duhul lui Dumnezeu, bărbatul lui Dumnezeu a spus următoarele: „*Ioan, drept răspuns, a zis tuturor: «Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintei. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*”. Acest bărbat al lui Dumnezeu propovăduia pocăința, iertarea și botezul cu Duhul Sfânt, și când a sosit timpul împlinirii, totul s-a întâmplat.

Ce a spus Petru în prima lui predică? „*«Pocăiți-vă»*, le-a zis Petru, *«și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre*

iertarea păcatelor voastre»". Dragi frați și surori, în fiecare adunare trebuie s-o amintim din nou. Nouă ne-a fost descoperit, că nu începutul, ci sfârșitul va fi încoronat. La început au fost zece fecioare. Domnul a vorbit doar în pilde, în special în cele patruzeci de pilde în care ne arată Împărăția lui Dumnezeu. În pilda celor zece fecioare, Domnul a spus că la început au fost zece fecioare; la sfârșit au mai rămas doar cinci, doar jumătate din cele zece, care la început au auzit chemarea: *„Iată Mirele sosește, treziți-vă și pregătiți-vă să-I ieșiți în întâmpinare!"* Ceva s-a întâmplat pe drum. S-o spunem de fiecare dată din nou: nu începutul, ci sfârșitul va fi încoronat.

Chiar dacă unora nu le convine, vom repeta de fiecare dată ceea ce i-a fost încredințat fratelui Branham, însărcinarea lui: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis și a premers prima venire a lui Hristos așa vei fi trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos". Astăzi am adus cu mine mapa cu toate citatele. De optsprezece ori a spus fratele Branham același lucru. El chiar a spus: „Nu eu voi fi premergătorul, ci mesajul va premerge a doua venire a lui Hristos". Eu nu pot face nimic pentru aceasta, eu nu sunt de vină că Dumnezeu a ales ca să-Și ia mesagerul Acasă, dar mesajul ne-a rămas și noi l-am purtat pe întregul pământ; același Cuvânt care a fost vestit la început, despre dumnezeire, despre botez, despre cină, toate versetele și învățăturile de bază.

Am putea începe cu ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden. De fiecare dată când fratele Branham a amintit aceasta el a accentuat că doar un singur cuvânt a fost adăugat la ceea ce i-a spus Domnul Dumnezeu lui Adam și deja a fost semănată îndoiala, a apărut necredința, a început amăgirea și așa avut loc căderea în păcat. Vrajmașul a adăugat un singur cuvânt și Eva i-a acordat atenție; acolo s-a întâmplat! De ce a scris Pavel în 2 Cor. 11:3: *„Mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlul lui, tot așa și gândurile voastre, sufletele voastre să nu fie amăgite"?* Este un timp al amăgirilor.

Dragi frați și surori, amăgirile nu sunt în afară, ci în cadrul cercurilor care se referă la fratele Branham. Noi trebuie să rămânem treji, lucizi, veghetori și să știm că toate lucrurile trebuie să le aducem înapoi la Scriptură. Noi suntem siguri că ceea ce a vestit el, este ceea

ce a fost vestit la început și este vestit acum la sfârșit prin Cuvântul Domnului. O spunem liber: a vorbit vreunul din evangheliștii renumiți despre dumnezeire, despre botezul biblic, despre căderea în păcat? Ne-au spus ei de ce a fost necesară răscumpărarea? Pentru că la început căderea în păcat a avut loc în acest trup de carne, de aceea a trebuit să vină Domnul nostru într-un trup de carne, ca să ia păcatul asupra Lui, să repare toată dauna pricinuită de cădere și să ne readucă în părtășie cu Dumnezeu.

Ce a vrut Dumnezeu să facă? Să mai citim câteva versete biblice din Vechiul Testament și apoi din Noul Testament. Dumnezeu a dorit să locuiască și să umble în mijlocul poporului, a dorit să fie Dumnezeul nostru. Cum s-a întâmplat în Vechiul Testament, de exemplu în Exod 25:8-9, unde Domnul a dat porunca: „*Să-Mi facă un Locaș Sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor...*”. Dumnezeu a căutat părtășia cu poporul Său. Dumnezeu ne-a căutat și a vrut să restabilească părtășia pe care noi am pierdut-o prin căderea în păcat. „*Să-Mi facă un Locaș Sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor. Să faceți Cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta*”. Să faceți totul după modelul pe care Eu vi l-am dat. Dumnezeu a dorit să aibă părtășie cu oamenii și această părtășie El a restabilit-o, prin har.

Citim în Exod 29 de la vers. 43 la 46: „*Acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel, și locul acela va fi sfințit de slava Mea. Voi sfinți Cortul întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui ca să fie în slujba Mea ca preoți...*”. Acum urmează vers. 45 pe care doresc să-l accentuez: „*Eu vreau să locuiesc în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor*”. Nu doar ca să-i vizitez, ci „vreau să locuiesc și să umblu în mijlocul copiilor lui Israel. Vreau să-i sfințesc prin prezența Mea, ca ei să fie un popor sfințit pentru Mine”. Acesta era planul lui Dumnezeu deja în Vechiul Testament.

Să continuăm cu 1 Împărați 8. Voi toți știți că David a dorit să construiască o casă Domnului, dar Solomon a fost acela care a zidit-o, după voia Domnului. Citim în 1 Împ. 8:13: „*Eu am zidit o casă care va fi locuința Ta, un loc unde vei locui pe vecie!*”. Dumnezeu a vrut să locuiască și să umble în mijlocul poporului Său și să fie Dumnezeul lor. După scoaterea afară din Egipt, El a dovedit-o prin faptul că timp de patruzeci de ani le-a purtat de grijă și nu le-a lipsit nimic.

Citim în 1 Împ. 8:21: *„Am rânduit un loc pentru chivot, unde este legământul Domnului, legământul pe care l-a făcut El cu părinții noștri, când i-a scos din țara Egiptului”*.

Așadar, nu numai o casă în care „Tu să locuiești”, ci și un chivot al legământului în care a fost pus Cuvântul pentru poporul Său. Acolo unde locuiește Dumnezeu, acolo este și Cuvântul Lui, este și chivotul legământului. Domnul nostru a intrat cu Însuși Sângele Său în locul preasfânt ceresc.

Dragi frați și surori, gândul care pe mine mă mișcă foarte mult este acesta: Dumnezeu are pe pământ un loc, o Biserică. Mai întâi toată plinătatea lui Dumnezeu a locuit trupește în Isus Hristos, Domnul nostru. Apoi mai este scris că noi avem toată plinătatea care a locuit în Hristos. Colos. 2:9-10: *„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri”*. El continuă și în vers. 13 putem citi: *„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile”*. Puternic!

Primiți-o prin credință, acceptați-o! Toți aceia care n-ați avut trăirea voastră mântuitoare, nu lăsați ca timpul îndurării să treacă pe lângă voi! Ci veniți la Domnul, veniți la El prin credință și o veți trăi.

Apoi Col. 2:14-15: *„A șters zapisul cu poruncile lui...”*. Întreaga Lege, ce prevedea și pedeapsa tuturor încălcărilor, pe care Dumnezeu a dat-o, stătea împotriva noastră. Aici este scris: *„A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce”*.

El l-a nimicit și a rămas nimicit pentru totdeauna. Noi avem dreptul să vestim slobozenia copiilor lui Dumnezeu. Vina noastră a fost pusă asupra Lui pentru ca noi să avem pace, și prin rănilor Lui suntem vindecați.

Vă rog să auziți triumful, biruința Răscumpărătorului nostru din Colos. 2:15: *„A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce”*.

Țepușul morții a fost scos, capul șarpelui a fost zdrobit și Domnul nostru ne-a dat o răscumpărare deplină, prin har. Zapisul a fost

rupt odată pentru totdeauna. Niciun om nu mai trebuie să învinuiască pe un alt om. Fiecare o poate recunoaște pentru sine și să mărturisească: „Am fost eliberat de toată vina și am intrat în bucuria Lui” – așa cântă un poet de cântare. Să privim în oglinda Cuvântului și să credem ceea ce spune Sfânta Scriptură. Vă rog, s-o primim! În El, în Răscumpărătorul nostru, locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii. Acum, întreaga plinătate locuiește în Biserica Lui, prin care lucrarea lui Dumnezeu are o continuitate, până la desăvârșire. De aceea este scris: „Voi o aveți, vă aparține, întreaga plinătate a lui Dumnezeu, cu iertarea, harul, este Evanghelia deplină, mântuirea deplină pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o, prin har”. Am putea citi mai departe.

Am spus-o deja. În Ioan 1 este scris: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu...Și Cuvântul S-a făcut trup*”, pentru ca întreaga plinătate a Dumnezeirii să fie descoperită în Răscumpărătorul nostru aici pe pământ și apoi să fie descoperită în Biserica celor răscumparați.

Iubiți frați și surori, și în această seară Domnul dorește să-Și descopere biruința Lui. Astăzi El vrea să salveze, să elibereze, să vindece, dorește să binecuvânteze. Noi nu doar o propovăduim, ci Dumnezeu Însuși stă în spatele Cuvântului Său și împlinește ceea ce El a făgăduit.

Acum mai urmează un verset, 2 Cor. 6, ca un lucru principal, ca să ni se arate că după ce va răsună ultimul mesaj al chemării afară, Domnul Dumnezeu va umbla în mijlocul nostru. Puternic! Puternic! Din 2 Cor. 6 am putea începe de la vers. 14, dar încep cu vers. 15: „*Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor; și ei vor fi poporul Meu»*”. Știți voi ce urmează acum? Acum urmează vers. 17 care este în legătură cu vers. 16: „*De aceea, de aceea, pentru că Dumnezeu dorește să locuiască și să umble în mijlocul poporului Său, De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul („poruncește Domnul” – lb. germ.); nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.»*”.

De la început a fost intenția lui Dumnezeu să locuiască și să umble în mijlocul poporului Său. El a vrut să locuiască în mijlocul nostru. Tot ceea ce aparține de planul de mântuire trebuia să se împlinească mai întâi în Răscumpărătorul. În El a locuit trupește toată plinătatea dumnezeirii pe acest pământ. În Răscumpărătorul s-a împlinit totul, pentru ca aceeași putere și plinătate să poată locui în cei răscumparați. Acum, acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos, a trebuit să fie vestit ultimul mesaj al chemării afară, al separării pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie separat și prin prezența Lui, Dumnezeu să ne poată sfinți. *„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”* (Ioan 17:17).

Aici avem o legătură puternică cu voia lui Dumnezeu pentru ca El să poată locui, lucra și umbla din nou în mijlocul nostru. Permiteți-ne ca în această legătură să repetăm încă o dată aceste două versete din 2 Cor. 6: *„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?...”* (vers. 16). Nu se împacă deloc. Templul lui Dumnezeu este Templul lui Dumnezeu care este destinat pentru Dumnezeu. Nu pentru idoli! Pentru Dumnezeu! De aceea acestea două nu se pot împăca, ci sunt despărțite. Noi suntem Templul Dumnezeului celui viu. Aici nu este vorba de o clădire făcută de mâini omenești. Este vorba despre adevărații copii ai lui Dumnezeu, este vorba de cei răscumparați care au găsit iertare și har înaintea lui Dumnezeu, care aparțin noului legământ, care au acceptat și au primit Sângele noului legământ. După aceea este scris: *„Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu»”*.

Fiți odată sinceri! Nu avem noi o dorință arzătoare în inimă ca Dumnezeu să intre în dreptul Său în mijlocul nostru? Pentru ca nu doar să fi auzit chemarea afară și mesajul: „Iată Mirele sosește, pregătiți-vă să-L întâmpinați!”, și nu doar să avem candelile arzând, care cândva se vor stinge, ci și să fim conectați cu plinătatea Duhului Sfânt. Din plinătatea Lui am primit har după har.

Dragi frați și surori, lucrul principal este legătura cu lucrarea lui Dumnezeu din acest timp: ieșirea afară, pregătirea, separarea, ca să fim Templul lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu, locul descoperirii lui Dumnezeu aici pe pământ. Domnul are un Trup aici despre care s-a

spus: „*Mi-ai pregătit un trup*”. Este scris în 1 Cor. 12 că noi suntem Trupul lui Hristos. El este Capul. Noi suntem zidiți împreună, ca pietre vii, în această clădire divină, ca un Templu. Fie ca Domnul să pună în inima noastră dorința adevărată pentru ca noi cei chemați afară, Biserica scoasă afară, cei separați care au auzit ultimul mesaj, să fim cu adevărat un loc al descoperirii Dumnezeului celui viu, ca să se poată împlini: „*Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor*”. Nu doar îi voi vizita scurt, ci voi locui și voi umbla în mijlocul lor. În Vechiul Testament, Solomon a zidit o casă, ca El să poată locui acolo. Dar Domnul Își zidește Casa Lui proprie. Așa cum este scris în Evrei 3:6: „*Și casa Lui suntem noi*”.

Dragi frați și surori, Dumnezeu ne-a trimis ultimul mesaj pentru cea mai înaltă țință care a putut exista în istoria mântuirii. Cu o inimă sinceră, noi putem spune deschis că n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci am recunoscut făgăduința acestui timp, și cum a fost spus lui Ioan, ca să putem înfățișa înaintea Domnului un popor bine pregătit. Apoi: „*Mireasa Lui s-a pregătit! Și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat*”. S-o spunem liber și deschis: în timpul nostru, Domnul n-a vorbit în Curtea de afară, ci El a vorbit poporului Său în Locul preasfânt, din chivotul legământului. „Acesta este Sângele noului legământ care a fost vărsat pentru mulți”.

Astăzi să venim la Domnul așa cum suntem, cu toate necazurile și cu toate îngrijorările noastre. Eu vă promit că noi nu vom pleca din acest loc așa cum am venit. Ci, prin har, noi vom trăi ceea ce ne-a făgăduit și a pregătit Dumnezeu pentru noi: salvarea sufletului, iertarea păcatelor. Avem siguranța mântuitoare că Dumnezeu ne-a primit și că Duhul Lui dă mărturie duhului nostru că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Permiteți-mi să spun acest lucru pentru întărirea voastră: dacă voi puteți crede din inimă făgăduința pentru acest timp, că Dumnezeu, înaintea venirii zilei celei mari și înfricoșătoare, înainte ca soarele să-și piardă lumina și luna să se transforme în sânge, dacă voi puteți crede din inimă că Dumnezeu a împlinit această făgăduință în timpul nostru și a trimis pe prorocul Său cu ultimul mesaj pentru ca chemarea afară și pregătirea să poată avea loc, atunci voi aparțineți de aceia pe care Dumnezeu i-a ales înainte de întemeierea lumii.

Acum permiteți-mi s-o spun clar. Poate că ar trebui spus în fiecare adunare. Astăzi nu mai este vorba de perioada de timp din 1933-1946. Voi știți că a fost o perioadă de timp deosebită din viața fratelui Branham. Apoi a venit 7 mai 1946 când Îngerul Domnului s-a coborât într-o lumină în camera în care se afla el; fratele Branham avea biblia pe genunchi și s-a ridicat. Îngerul Domnului i-a dat însărcinarea divină. Din anul 1946 până în anul 1965 acest bărbat al lui Dumnezeu a propovăduit Cuvântul și ne-a adus înapoi la început. Toate tainele au fost descoperite. Dar aici este punctul: noi nu așteptăm ca prorocul să se întoarcă. Noi așteptăm ca Domnul să Se întoarcă și așteptăm ca Domnul să-Și desăvârșească lucrarea Lui în și cu cei răscumpărați, cu mare putere și slavă. Fratele Branham a avut o însărcinare unică pe care el a împlinit-o. Domnul Și-a luat mesagerul, dar mesajul ne-a rămas.

Eu nu dau sentințe, dar toți aceia care se opresc în anul 1965 n-au înțeles sau nu doresc să înțeleagă că doar de atunci a putut începe ultima perioadă. S-o spunem liniștit, în ultimii cincizeci de ani acest Cuvânt s-a împlinit, Evanghelia deplină a fost propovăduită tuturor neamurilor, până la marginile pământului. O spunem cu mare durere: toți aceia care s-au oprit cândva în urmă, lor le va părea foarte rău.

Vă rog să nu vă opriți spiritual! Haideți să mergem înainte curajoși ca să-L întâmpinăm pe Domnul! El va face totul bine. Adevărații aleși nu pot fi amăgiți. Ei cred ceea ce noi am amintit deja, și anume, că Dumnezeu Și-a luat mesagerul dar ne-a lăsat mesajul pe care noi îl purtăm pe întregul pământ. Să nu uităm și vă rog citiți în duh de rugăciune încă o dată 2 Cor. 6 de la vers. 14 și veți observa că aceasta este perioada de timp în care Dumnezeu Își vizitează poporul Său, ne vorbește, ne dăruiește iertare și mântuire deplină, prin har, și prin prezența Lui ne sfîntește când noi auzim Cuvântul Său, îl primim, îl credem din toată inima și ne este descoperit. Prin aceasta nouă ne este confirmat că facem parte dintre aceia pe care Dumnezeu i-a ales înainte de întemeierea lumii.

Vă rog gândiți-vă la Cuvântul care a fost citit aici din Matei 13. Ei au ochi și nu văd, au urechi și n-aud. Apoi: „*Ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!*” (vers. 16), binecuvântările care ne aparțin. Dumnezeului nostru Îi dăm cinstea pentru Sângele Mielului,

pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru Duhul lui Dumnezeu care ne călăuzește în tot adevărul.

Fie ca astăzi, în tine și în mine să se ridice dorința ca noi, cei chemați afară, Biserica Lui, să fim un loc al descoperirii puterii lui Dumnezeu, ca Domnul să poată umbla, lucra și locui în mijlocul nostru. „*Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor; și ei vor fi poporul Meu. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fiu și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic*”. Acest Cuvânt este AȘA VORBEȘTE DOMNUL pentru Biserică, pentru cei chemați afară care trăiesc în acest timp. Dumnezeu ține ceea ce a promis, iar cel ce crede va vedea slava lui Dumnezeu. Lui Îi dăm toată cinstea și toată lauda în vecii vecilor. Aleluia! Amin.

În timp ce ne plecăm capetele în rugăciune, înaintea lui Dumnezeu, cu o nădejde și cu o credință deplină că am primit har înaintea lui Dumnezeu după Cuvântul Scripturii: „*Voi avea milă de oricine-Mi va place să am milă și Mă voi îndura de oricine-Mi va place să Mă îndur*”. Astăzi vom aduce toate rugăciunile înaintea Domnului, toate îngrijorările, fie că sunt pentru noi personal, pentru familia noastră sau indiferent pentru cine ar fi. El ne-a chemat, ne-a strigat: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă* sufletelor voastre, vă voi înviora”.

Iubite Domn, Tu nu întârzi niciodată, dar vor fi mulți care vor veni prea târziu. Dumnezeule, Te rog, fie ca toți care ascultă Cuvântul Tău acum, nu doar să aibă candelile arzând, ci să fie conectați cu plinătatea Duhului. Iubite Domn, așa cum Tu l-ai trimis pe prorocul Ilie și el a putut s-o exprime: „*Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului*”, după Cuvântul acesta, Doamne, Te rugăm dăruiește-ne pâinea și untdelemnul, dăruiește-ne totul, până când va cădea ploaia târzie și Te vei descoperi în mijlocul poporului Tău! Iubite Domn, astăzi Tu ai trezit în noi toți dorința și rugăciunea ca Tu să descoperi în mijlocul nostru biruința Golgotei, puterea învierii Tale, a minunilor, a salvării și a eliberării. Iubite Domn, acum binecuvântează-i pe toți care acum au luat decizia pentru Tine.

Dragi frați și surori, în timp ce rămânem în duh de rugăciune, permiteți-mi să întreb dacă în acest loc sunt persoane care vor să-și dedice viețile pe deplin Domnului. Și din inimă să spuneți: „Nici o cale proprie, nici o voie proprie! Doar Tu să stăpânești și să decizi asupra mea”. Să spui din inimă: „Nu voia mea, ci voia Ta să se întâmple”. În timp ce ținem capetele plecate, vă puteți ridica scurt mâinile. Dumnezeu vede mâinile, Dumnezeu vede inimile.

Dumnezeule din cer, venim la Tine și Îți mulțumim că Sângele noului legământ mai vorbește pentru noi, că iertarea, harul și mântuirea sunt la dispoziție pentru toți aceia care astăzi cred și le primesc. Iubite Domn, fie ca credința să fie atât de puternică, ca noi să recunoaștem acum prin credință că am primit har, că am auzit chemarea Ta, că ne-am întors înapoi la început, pentru ca Tu, la sfârșit, să poți face ceea ce ai făcut la început. Ție, atotputernicului Dumnezeu să-Ți fie dedicat poporul Tău, de la un capăt al pământului la celălalt. Fie ca toate neamurile și limbile să audă glasul Tău și să trăiască Evanghelia ca o putere a lui Dumnezeu. Îți mulțumesc că astăzi ne-ai ascultat. Fie ca toți care sunt aici, cei care ne ascultă și ne văd, să accepte și să primească prin credință că Domnul ne-a dăruit totul. Cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Toate făgăduințele sunt «Da» și «Amin», s-au împlinit.

Iubite Domn, în această seară descoperă biruința Golgotei într-un mod puternic în mijlocul nostru! Ție Îți aducem mulțumire, mărire, cinste și închinare, în Numele sfânt și minunat al lui Isus. Aleluia! Amin.